

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 29.

Ottende Session.

12te Møde.

Fredagen den 12te Decbr.

(Forts.)

Grundtvig: Det har, som maaskee det ærede Thing vil huske, eller som dog rimeligvis Enkelte huske, været min Betragtning, at vor Stilling til Finantserne i det Hele taget have forandret sig saaledes, at hvad jeg vilde kalde Skattebevillingsret og derfor Bevillingsret i det Hele, det have vi tabt, saa hvad vi har beholdt, eller rettere sagt, hvad vi have faaet i dens Sted, det er en Skatteudskrivningspligt i det Uendeligt; thi den have vi faaet, som jo den høitærede Indenrigsminister anmærkede, derved, at en grændseløs Bestemmelse blev Grundlov, en grændseløs Bestemmelse om, at Danmark skal udrede sin Andeel af et hvilket som helst Beløb, hvormed Fællesmonarchiets Udgifter maatte overføres Indtægterne. Under disse Omstændigheder kan jeg derfor hverken betragte nærværende Lov eller nogen lignende Lov for at være af stor Betydning; men dersom den imidlertid var stiftet til i mine Dine at gjøre vor Stilling lidt mindre usikker, saa at idetmindste i Henseende til de særlige Udgifter, som vedkomme Riget selv, Bevillingen blev mere til en Sandhed, Doverskrivelserne af Bevillingerne bleve idetmindste mindre hyppige, mindre trygge, da skulde jeg ogsaa give denne Lov mit Bisfald; men nu maa jeg forsaavidt være enig med den høitærede Indenrigsminister, at dersom denne Lov skulde være til at raade Bod paa Mislighederne ved Anklagen mod et Sæt

Ministre og Dommen over dem, de Misligheder, som derved enten havde fundet Sted, eller dog vilde være Følgen deraf, saa kan jeg ikke sige, at Loven svarer til dette Niemed. Forsaavidt er jeg enig med den høitærede Minister, altsaa ogsaa enig med ham i, at ville vi forsøge paa at give en Lov, som skulde svare til en saadan Hensigt, da maatte det være en ganske anden Lov; saavidt er jeg enig med ham, men rigtignok ikke i, hvad det da skulde være for en Lov; thi skal det være nogen Lov, som skulde kunne stikke os i nogen Grad, for at ikke, naar der var fundet Finantsoverskridelser Sted, vedkommende Minister desuagtet skulde blive straffet, da maatte der, mener jeg, være en Lov, som udtrykkelig indskærpede, at Rigsretten ligesaa velsom Høiesteret, og enhver Ret, skulde domme efter Loven; de skulde dømmes efter Loven, som dens Ord lyder, og da fremfor Alt efter Grundlovens Ord, og at, dersom en Ret aabenbar ikke gjør dette, saa skulde den ikke være uafsættelig, men den skulde afsættes. Dette er efter mine Tanker det eneste Slags Love, hvorved der kunde tænkes at raade Bod paa saadanne Misligheder. Men see, dette vilde nu være i langt mere aabenbar Strid med den Grundsaetning, som den høitærede Indenrigsminister idag har vedkendt sig; thi efter den skulde det være en Umulighed at give en Lov, ogsaa selv en Grundlov, hvis Ord kunde saaledes følges; det skulde være en Umulighed Andet, end at der skulde lades Rum tilbage for en Fortolkning, naturligtvis den forstandige Fortolkning; men, ligesom Enhver føler, som han har Forstand til, saaledes vil ogsaa Enhver kalde sine Tanker forstandige, saa Sagen